

โดย... คุณแม่ห้องใบเตย

ที่ผ่านมาคุณแม่พาน้องไปฝึกมาหลายที เพราะเข้าใจว่ายิ่งฝึกมากยิ่งดี คุณแม่อ่านหนังสือมาเขาบอกว่าต้องฝึกอย่างน้อยอาทิตย์ละ ๔ ชั่วโมง แต่คุณแม่ดูแล้วเด็กออกทิสติกนั้นไม่เหมือนกัน **ของน้องใบเตยยิ่งฝึกมากยิ่งต่อต้าน ร้องไห้ จนไม่ยอมไปฝึกที่ไหนเลย** บ้านครูอะไรต่าง ๆ ก็ไม่ไป โรงเรียนก็ไม่ไป คุณแม่ก็เลยหยุดฝึกที่เข้ม ๆ เพราะน้องต่อต้านการฝึกทุกชนิด คุณแม่คิดว่าเราต้องผ่อนคลาย ต้องใจดี และเล่นกับเค้า พอตีตอนนั้นมีโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งเปิดรับเด็กพิเศษ คุณแม่ก็เริ่มมีความหวังรีบเอาลูกไปเข้า แต่น้องใบเตยก็อยู่ได้แค่ ๑ เทอมแล้วก็มีปัญหา คุณแม่ก็เลยให้ออก แล้วมองหาที่อื่นต่อ จนไปเจอโรงเรียนของมูลนิธิแห่งหนึ่ง เขาดูแลเด็กดี คุณแม่ก็เลยพาน้องไปอยู่ที่นั่น ตอนนั้นคิดว่าลูกฝึกอยู่ที่นี้อีกสักปีสองปี ก็คงกลับเข้าโรงเรียน เรียนร่วมได้

บ้านของเรามีแค่แม่กับลูก คุณแม่ต้องดูแลและหาเลี้ยงลูกทั้ง ๓ คน ลูกอีก ๒ คน เป็นเด็กปกติ น้องใบเตยเป็นลูกคนเล็ก คุณแม่ก็มีหน้าที่ต้องดูแลพี่ที่เป็นวัยรุ่น และดูแลน้องใบเตย ตอนกลางวันคุณแม่ทำงานเป็นนักวิชาการ น้องใบเตยก็ไปโรงเรียน ตอนเย็นก็กลับบ้านคุณแม่ก็เหนื่อย น้องใบเตยก็อยากเล่นด้วย เขาติดแม่ แต่เขายังพูดไม่ได้ เราเลยอยู่ที่บ้านกันแบบนิ่ง ๆ มา ๓ ปี จนน้องใบเตยอายุ ๗-๘ ขวบแล้วน้องก็ยังไม่ได้ดีขึ้น ยังไม่พูดเลย

คุณแม่เลยมองหาวิธีฝึกใหม่และได้มารู้จักกับพลอร์ใหม่ เริ่มจากการอ่านหนังสือหลายเล่ม และมาอบรมที่มหิดลเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๒ วันนั้นทำให้เรารู้ว่าสัมพันธ์ภาพของเรากับลูกไม่มีเลย และเราก็คงจะไม่มีเวลาให้กับลูก พอเริ่มเข้าใจ เราก็อพยายามหาทางฝึกลูกเอง แต่ก็มีเวลาที่น้อยนิด คือ ตอนกลางวันลูกก็ไปโรงเรียน ตอนเย็นก็รับกลับบ้าน คุณแม่เริ่มให้เวลาเล่นกับลูกแบบจริงจัง **ไม่มีการบังคับ เล่นตามลูก อะไรที่ลูกสนุกลูกชอบ ก็เล่นสิ่งนั้น** แต่เนื่องจากลูกตัวโต และก็เริ่มติดแม่มากขึ้น การเล่นของเค้าก็จะเป็นแบบกระโจนเข้าหาแม่ หรือนอนเล่นจ๊ากกะจี้ ซี้ค้อ ซี้หลัง สั่งซารของแม่ก็ไม่ค่อยไหว แต่ก็พยายามสู้เพราะเห็นชัดว่าลูกดีขึ้น ลูกตอนอยู่กับแม่ดูแตกต่างจากตอนที่อยู่ในโรงเรียนมาก

คุณแม่จะให้เวลาลูกตลอดเวลาที่ว่าง ลูกก็เริ่มติดแม่ และไม่ยอมไปโรงเรียน เมื่อก่อนพอจอดรดเค้าก็เดินไปเฉย ๆ คุณครูก็มารับ แต่ตอนนี้ไม่ยอมลงจากรถ ไม่ยอมไปโรงเรียน ต้องให้คุณครู ๒-๓ คน มาดึงตัวลงจากรถ คุณแม่ก็เลยต้องนำรถไปจอดที่ในโรงเรียน น้องถึงจะยอมเดิน แต่ก็ยังไม่ยอมเดินขึ้นบันได

จะเอาแต่แม่ ติดแม่มาก คุณแม่ทนไม่ไหว เลยทำหนังสือไปหาผู้บังคับบัญชา ขอย้ายตัวเองไป
หน่วยงานที่งานน้อย ๆ และอธิบายวิธีฟลอร์ไทม์ให้ท่านอธิบดีฟัง ปรากฏว่าผู้ใหญ่เห็นใจและให้ย้าย
ที่ทำงานได้ คุณแม่ก็ขอผู้บังคับบัญชาที่ทำงานใหม่อีก ขอกลับบ้านบ่อย ๒ โมง และขอหยุดการไปโรงเรียน
ไว้ก่อน ให้ลูกอยู่บ้านและหาพี่เลี้ยงมาช่วยเล่นกับลูกในตอนกลางวัน

ลูก ๒ คนที่เป็นเด็กปกตินั้นก็ไม่ได้อยู่ด้วยกัน เพราะลูกคนโตก็ไปทำงานแล้ว ลูกคนรองก็กำลัง
เรียนมหาวิทยาลัย ต้องอยู่หอพักที่ต่างจังหวัด ที่บ้านก็จะมีเฉพาะคุณแม่กับพี่เลี้ยง ฟลอร์ไทม์ของเราจึงมี
ข้อจำกัดมาก คนก็น้อย เวลาของแม่ก็ไม่ค่อยมี ขนาดมีคินน้อย เวลาก็น้อย แต่ก็เห็นการเปลี่ยนแปลงที่
ชัดเจน คือ น้องมีแววตาเป็นประกาย มีความสุขขึ้น เมื่อแม่กลับบ้าน เคี้ยววิ้งมารีบ จะชวนเล่นทันที
เช่น กระโดด ชวนแม่ไปเล่นชิงช้ากรวยาน เดินเล่น แม่ก็ตามใจ ไปเล่นด้วยทุกอย่าง

ตอนนี้น้องไบเตยอยู่บ้านทั้งวัน ตอนเช้าคุณแม่ให้พี่เลี้ยงพาน้องไปเจอกลุ่มคุณย่าคุณยาย หิวถุง
อาหารไปใส่บาตรด้วยกัน ตอนเช้าก็จะมีเพื่อนเป็นกลุ่มคุณย่า ตอนเย็นจะมีเพื่อนในสนามเด็กเล่น มีกลุ่ม
เพื่อนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ คุณแม่เริ่มพอใจในระดับหนึ่ง คือน้องไบเตยเริ่มชวนแม่เล่น จากเดิมที่คุณแม่
ต้องชวน แต่ตอนนี้เริ่มวิ่งมาหัดแม่ ให้คุณแม่ช่วยเล่นจ๊กจี้ เพราะเค้าอยากหัวเราะ

ตอนเย็นประมาณ ๑ ทุ่ม เขาก็จะชวนแม่อาบน้ำ และชวนขึ้นข้างบนด้วยกัน เขาอยากให้คุณแม่ไปเล่น
ด้วย เคื่้าก็จะจูงแม่ไป ช่วงเวลาที่จะได้เล่นด้วยกันคือตอนเย็นและตอนกลางคืน เดิมจะเล่นกันบนเตียง
ตั้งแต่รู้จักฟลอร์ไทม์คุณแม่จัดบ้านใหม่ เขาเพียงออก เหลือแต่ที่นอน พยายามเล่นกับเคื่้า **เดี๋ยวนี้ น้อง
ไบเตยชวนแม่เล่นทุกวัน** คุณแม่คิดว่าถ้าลาออกจางานก็น่าจะดี จะได้เล่นกันทั้งวัน แต่ยังไม่ถึงขั้น
นั้น คือลูกคนกลางจบ ม.6 แล้วและเคื่้ายังต้องเรียนมหาวิทยาลัย ถ้าเรามั่นใจในตัวเองว่าทำฟลอร์ไทม์ได้
จริงๆ และเข้าใจฟลอร์ไทม์จริงๆ ก็ไม่แน่ คุณแม่อาจจะลาออกแล้วให้พี่เคื่้าส่งน้อง ส่วนตัวคุณแม่เองก็จะ
เฝื่อน้องไบเตยเอง **คุณแม่จะดูแลลูกเอง.....**

